

متن پرسش

سلام علیکم: استاد عزیز در پاسخهایتان تامل کردم فکر کنم پاسخ این سوالات قضیه را کامل روشن کند (البته اگر پاسخ نفرمایید حق دارید چون چند بار سوال کردم) ۱. اهل البیت (ع) صداقت محض هستند و کلی روایت داریم که فلان عمل چنین ثوابی دارد پس ثواب قطعی است ولی اینکه ما شامل چنین ثوابی بشویم باید خوف و رجا باشیم آیا این برداشت درست است؟ ۲. چه کنیم که دیدگاه خوف و رجایی شوق ما را برای انجام عبادت کم نکند مثلا وقتی زیارت امام حسین (ع) ثواب حج مقبول دارد آیا دیدگاه خوفی باعث نمی شود شوق ما کمتر بشود؟ ۳. اگر کسی در مرتبه ایمان خودش رجا به ثواب اعمالش بیشتر از خوف نداشتن ثواب باشد در حد خود قابل قبول است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مسلّم سخنی که در رابطه با ثواب عمل از اولیاء معصوم صادر شود عین حقیقت است، تحقق آن ثواب در رابطه با اندازه‌ی نیت ما برای ما ظهور پیدا می‌کند و لذا هرکس با امید به ثواب، آن عمل را انجام می‌دهد منتها باید مواظب باشد که مُعَجَب نشود و از خدا طلب‌کار نشود. موفق باشید